

◆ 14 ЖОВТНЯ - ДЕНЬ ЗАХИСНИКА ВІТЧИЗНИ

Микола Тишковець: “ЗАХИЩАТИ КРАЇНУ ПІШОВ СВІДОМО”

На Покрову ми вже вдруге офіційно відзначаємо День захисника України. Нині це свято, з огляду на військове протистояння на Донбасі і анексію Криму, – актуальне як ніколи. Це свято тих, хто боронив і боронить Україну від російської агресії та їхніх місцевих поплічників-сепаратистів. День, коли ми маємо подякувати нашим військовим, передусім учасникам АТО, які зі зброєю в руках захищали і захищають цілісність та суверенність нашої держави, несучи на своїх плечах весь тягар цієї неоголошеної війни.

З одним таким воїном і нашим земляком – 34-річним Миколою Тишковцем, уродженцем с.Мутвиця, а нині - жителем села Морочне, ми поспілкувались напередодні Дня захисника України.

На військову службу Микола був призваний під час четвертої хвили мобілізації, на початку лютого 2015 року. А до цього мав за плечима строкову службу у військах зв'язку і суто мирну професію землевпорядника, яку 13 років втілював на трудовій практиці у відділі Держгеокадастру в Зарічненському районі. Коли йому прийшла перша повістка, “косити” від служби не став, хоч і є сімейним: має дружину і двох малолітніх дітей – пройшов медкомісію, а потім і сам, не дочекавшись повістки уже про мобілізацію, пішов у військомат та зажадав дати йому “путівку в санаторій”, як він тоді жартома висловився. Відтак, в лютому 2015 року, в числі інших мобілізованих земляків, він відбув на навчання на Рівненських полігон. Пройшов там місячний військовий вишкіл, затим проходив бойове злагодження на Дніпропетровщині та на полігоні

- Були, і не раз. Спочатку нас обстрілювали, в основному, з мінометів “денеєрівці”, а пізніше, коли в них пройшла ротація і прийшли регулярні підрозділи російської армії з Бурятії та Мордві, то вже російські військові.

- **Втрати були?**

- За час моєї там служби – я пробував в АТО з жовтня 2015-го по травень 2016 року, тобто майже 8 місяців, у нашому підрозділі були лише “трьохсоті”, з осколковими пораненнями. “Двохсотих”, слава Богу, у нас не було.

- **Розкажи трохи про свою службу на передовій.**

- Службу несли на опорних пунктах, розташованих по периметру лінії розмежування. Кожен такий пункт був на відстані 2-3 кілометрів один від одного, щоб була видимість. А жили неподалік, у покинутих садових будинках, в яких взимку було дуже холодно – не допомагали і встановлені пічки-буржуйки. тож спали. не роздя-

Красногорівка, і Мар’їнка. Лише, коли і наша артилерія починала теж гасити у відповідь, то “сепари” трохи притихали. А одного разу артилерійський вогонь з їхнього боку не припинявся впродовж доби, багато наших хлопців отримали тоді різні поранення, погоріло багато військового майна. І це - під час так званого “перемир’я”. А спостерігачі ОБСЄ приїжджали, коли вже все стихало і було спокійно...Щоправда, якихось конкретних і відкритих боїв на нашій ділянці лінії розмежування за час моєї служби не було. Та, не дивлячись на це, свого керівництва і, загалом, офіцерів я на передовій, практично, не бачив. Всі вони сиділи, мабуть, в штабі, в Красногорівці, а нами командували або сержанти, або просто досвідчені і авторитетні люди. Тим не менше, дисципліна була належна, бо кожен знав і робив свою справу. Звичайно, інколи й випивали, але все в межах

нас на передову, з пластиною замість пальців. Коментар, як кажуть, зайвий.

Що ще найбільше гнівило і ображало, то це здача військового майна: касок, бронешилетів, зброї, казанка, ложки, кружки і т.д. Нерідко бувало, що багато з цього отриманого майна у хлопців погоріло під час обстрілів. Тож, якби були нормальні командири, то б списали знищені чи пошкоджені речі. Однак, їх всіх заставляли за втрачене майно платити зі своєї кишені. Я з хлопцями два дні здавав все це під час демобілізації, так скрупульозно прискіпувалися. Але все це – дрібниці. головне, що всі повернулись додому живими.

Дніпропетровщині та на полігоні "Широкий лан" у Миколаївській області в якості інструктора-зенітника. Прикметно, що поки Микола був на полігонах, йому додому надійшло з військкомату аж 4 повістки. А в жовтні 2015, у складі 3-го батальйону 14-ої окремої механізованої бригади, відбув у зону АТО. Службу випало проходити у зенітному дивізіоні поблизу населених пунктів Красногорівка та Мар'їнка, на лінії розмежування АТО в Донецькій області, тобто, безпосередньо на передовій. Через пару сотень метрів була вже територія, підконтрольна так званій ДНР.

- **Обстріли з боку сепаратистів були часто? – запиту у Миколи.**

пчки-буржуїки, тож спали, не роздягаючись. Часто докучали ворожі обстріли. Спочатку було страшно, відчувалась деяка розгубленість: не знав, звідки ведеться вогонь, не орієнтувався, де краще сховатися. Потім все ввійшло в звичку. Але снайпер, який постійно пристрілював наші позиції, не давав повністю розслаблятися – тільки настане сонячна погода - так і знай, що буде шмаляти. Часом, передаєш по рації з опорного поста в штаб бригади, який розміщувався в Красногорівці: "Чуємо наближення до лінії розмежування ворожої тяжкої техніки". А там у відповідь – спостерігайте далі. Нас уже обстрілюють, а вони знову: спостерігайте. Не раз після таких обстрілів горіли і

інколи и випивали, але все в межах норми, бо, якщо десь проштрафишся п'яний, то штабісти, якщо "вичислять", могли зняти грошові виплати. Не секрет, що там офіцери добряче "наживалися" з нашого брата – тому недоплатять, з того взагалі за щось знімуть зарплату. Були й нормальні командири, які дійсно дбали про своїх підлеглих, добре знали військову справу, але таких було мало. Загалом, там всяке траплялося. Було й таке, що в ніякі рамки не вписувалось. Ось, наприклад, мій друг підірвався на розтяжці – йому відірвало чотири пальці на правій руці, він переніс шість операцій. То, після госпіталю, примусили його ще й дослужувати (він був контрактником) і направили назад до

- **З огляду на все побачене і пережите в АТО, не шкодуєш, що пішов туди на військову службу?**

- Не дивлячись ні на що, я не жалію, що пройшов це випробування. І, якщо буде потрібно – буде повна мобілізація, нормальне вище військово керівництво, нормальні офіцери, то я без питань пішов би туди ще раз. А по контракту йти служити, як це зараз пропонують, та ще й при такому відношенні, – то моя думка така: то хай самі служать. Бо, з боку військового начальства, ти там ніхто і звати тебе ніяк. А відчувати все це для людини, яка пішла захищати свою країну, щонайменше, образливо.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ